

har overlevet alt det øvrige,
 saa er det et Guds Under, ikke mindre.
 Om saa De stak en Naal ind i mit Hjærte,
 det skulde neppe kunne smerte mig;
 nu skal De høre et Bevis derpaa.
 Her har vi siddet sammen vist en Time
 og talt om mig og Barnet; har jeg gjort
 saa meget som et Spørgsmaal om — en Ven,
 der engang var saa god som Gud i Himlen
 mod stakkels Marian. Har De ventet, at
 jeg gerne vilde høre om — — den Ven?
 Maaske han sørger, han er syg maaske,
 det spørger Marian ikke længer om.
 En anden vilde krøbet knælende
 for Deres Fod og tigget om et Ord,
 ja, selv et Dyr, en Hund ej vilde glemt ham;
 men jeg er død, og det forklarer alt.“
 Hun rysted' langsomt med sit stakkels Hoved,
 saa hvid, saa rolig som en Vinterdag,
 naar Frostens længst har stivnet Regnens Taarer.“

Hun vil nu fortælle alt, men beder Aurora aldrig sige det til Romney,
 thi hvis han hører om hendes Skæbne:

„Da vil den bittre Kval, som jeg har lidt,
 fastspigre mig for stedse for hans Tanke,
 ret som en stakkels Fugl, der med et Søm
 igennem hver af de udspilte Vinger
 er ophængt over Jæg'rens Arnested
 og vækker Medynk kun og Skræk og Gysen
 hos hver, som ser det. Nej, er Marian død,
 saa skal De ikke hænge hende op,
 men grav en Grav, læg hende ned i Jorden
 i Stilhed, uden Sang og Klokkeklang.“
 Jeg svarte muntert, skønt med Graad i Stemmen:
 „Nej, Glædesklokker vil vi ringe med,
 nu, hun er funden, levende eller død.“

Hun rysted' kun paa Hov'det, svarte ikke
 og talte da saa dæmpet og saa roligt,